

Valstrik

De grens bij Tapachula bestaat niet meer. De brug die Mexico met Guatemala verbindt, is weggevaagd door een verwoestende modderstroom, veroorzaakt door de orkaan Stan. Even verderop ligt een noodgrenspost. Een paar kilometer ervoor houdt een jonge indiaan, die zich voordoet als grenshulpje, me aan. Hij laat zijn legitimatiebewijs zien. „Ik kan je helpen met je documenten,” zegt hij. Het blijkt een valstrik. Even later springen er tientallen mensen uit de bosjes. Een dot gas voorkomt dat de reiziger tot zijn onderbroek wordt gestript.

Het is oppassen geblazen in Guatemala. Een deel van de Pan-American Highway draagt de lugubere naam El Paraíso de los Muertos, het Paradijs van de Doden. Met een wijde boog er om-

heen dus. Het gaat er wild aan toe in dit Midden-Amerikaanse land: elke dag staan de kranten vol met moord en doodslag. Dat geldt ook voor El Salvador, Honduras en gedeelten van Nicaragua.

De grensovergangen in Midden-Amerika zijn een fenomeen op zich. Zo duurt het ruim acht uur om de grens tussen Guatemala en Honduras te passeren. De reiziger is te laat met uitstempelen en moet terug naar Guatemala-Stad voor een nieuw visum, maar vertikt dat. Als alle collega's zijn vertrokken, ontdooit de douanier. „Hé psst. Jij wilt toch zo graag naar Honduras? Dat kost je vijftig dollar. En niks tegen mijn collega's zeggen, hè?” Binnen vijf minuten zwaait de poort open.

De grootste verrassing in Midden-Amerika doet zich voor in Panama. Bij de grensovergang ver-

DE MAN EN ZIJN MOTOR

Paul van Hooff
(1964, Kaduna, Nigeria) was jarenlang freelancer voor verschillende (motor)bladen. Motorrijden is zijn passie en de tocht

over de Pan-American Highway stond jarenlang op zijn verlanglijstje. Na zijn reis (2005-2008) woont en werkt hij inmiddels in Sucre (Bolivia). Met zijn

vriendin Roxana heeft hij twee zoons, de tweeling Santiago en Sebastian. Een uitvoerige beschrijving van zijn avonturen is te vinden op www.guzzigalore.nl

schieft de kleur van het asfalt van pokdalig bruin naar antracietgrijs. De Panamerican ligt er tot aan Panama-Stad, 500 kilometer verderop, als een biljartlaken bij. Maar nooit is een rit perfect. Door het tropische klimaat stijgt de damp van het motorpak. En hé, ligt daar in de berm van de weg een dode krokodil, overreden door een voertuig?

Leren kisten

Van alle landen langs de Pan-American Highway heeft Colombia veruit de slechtste reputatie. Het geweld van de guerrillabeweging FARC en dat van de drugskartels maakt het land tot een blanco hoofdstuk in de reisbrochures. Je moet in Colombia zijn geweest om te kunnen oordelen. Het land is zeer gevarieerd: An-

desgebergte, exotische stranden en ongerepte jungle. Bovendien zijn de mensen bijzonder gastvrij, meer dan in welk Latijns-Amerikaans land ook. *La mala fama*, de slechte reputatie, is vooral een mediabedenksel. Maar hoe zit 't nou met die FARC, die graag buitenlanders ontvoert? Hoe houd je een guerrillero en een regeringssoldaat uit elkaar? Een bevriende Colombiaan in Cartagena legt het uit: de guerrilla draagt rubberen laarzen, het leger leren kisten.

Om in Medellín, de stad van de eeuwige lente, te komen, volg je La Ruta 4. De eerste 200 kilometer loopt hij door een jungleachtig gebied. Een wegversperring in de verte. Groenheden met machinegeweren, rakettwerpers en handgranaten op de borst. Gelukkig, ze dragen leren kisten. Toch is het even slikken als je voor de eer-